

Participate to Prepare for Christ's Return

By Elder Steven D. Shumway
Of the Seventy

Delta som forberedelse til Kristi gjenkomst

Av eldste Steven D. Shumway
i De sytti

April 2025 general conference

Callings and other ways we embark in God's work uniquely prepare us to meet the Savior.

A few months ago, I was standing in a hall when Elder Neil L. Andersen walked by. I had just been called as a new General Authority. Likely sensing my feelings of inadequacy, he smiled and said, "Well, there looks like a man who has no idea what he is doing."

And I thought, "There is a true prophet and seer."

Elder Andersen then whispered, "Don't worry, Elder Shumway. It gets better—in five or six years."

Have you ever wondered why we are asked to do things in God's kingdom that feel beyond our reach? With life's demands, have you asked why we even need callings in the Church? Well, I have.

And I got an answer in general conference when President Russell M. Nelson said, "Now is the time for you and for me to prepare for the Second Coming of our Lord and Savior, Jesus the Christ." When President Nelson said this, the Spirit taught me that as we participate in God's work, we prepare ourselves and others for Christ's return. The Lord's promise is compelling that callings, ministering, temple worship, following promptings, and other ways we embark in God's work uniquely prepare us to meet the Savior.

God Is Pleased When We Engage in His Work

In "the majesty of this moment," as God's kingdom expands and temples dot the earth,

Kall og andre måter vi trer inn i Guds verk på, forbereder oss på unikt vis til å møte Frelseren.

For noen måneder siden sto jeg i en vestibyle da eldste Neil L. Andersen gikk forbi. Jeg hadde nettopp blitt kalt som ny generalautoritet. Han oppfattet nok at jeg følte meg utilstrekkelig, og smilte og sa: "Det der ser ut som en mann som ikke har peiling på hva han gjør."

Og jeg tenkte: "Der har vi en sann profet og seer."

Eldste Andersen hvisket så: "Vær ikke bekymret, eldste Shumway. Det blir bedre – om fem eller seks år."

Har du noen gang lurt på hvorfor vi blir bedt om å gjøre ting i Guds rike som synes å ligge utenfor vår rekkevidde? Med livets krav, har du spurt hvorfor vi i det hele tatt trenger kall i Kirken? Vel, det har jeg.

Og jeg fikk svar på generalkonferansen da president Russell M. Nelson sa: "Nå er tiden for dere og for meg til å forberede oss til vår Herre og Frelser Jesu Kristi annet komme." Da president Nelson sa dette, lærte Ånden meg at idet vi deltar i Guds verk, forbereder vi oss selv og andre til Kristi gjenkomst. Herrens løfte er overbevisende om at kall, omsorgstjeneste, tilbedelse i tempelet, å følge tilskyndelser og andre måter vi trer inn i Guds verk på, forbereder oss på unikt vis til å møte Frelseren.

Gud er tilfreds når vi engasjerer oss i hans verk

I "dette øyeblikkets storhet" idet Guds rike utvides og templer finnes over hele jorden, er det

there is a growing need for willing souls to engage in God's work. Selflessly serving is the very essence of Christlike discipleship. But serving is rarely convenient. This is why I admire you covenant-keeping disciples, including our dear missionaries, who set aside your desires and challenges to serve God by serving His children. God "delights to honor [you for serving Him] in righteousness." He promises, "Great shall be [your] reward and eternal shall be [your] glory." When we say yes to serving, we are saying yes to Jesus Christ. And when we say yes to Christ, we are saying yes to the most abundant life possible.

I learned this lesson while working and studying chemical engineering in college. I was asked to be the activities planner for a singles ward. This was my nightmare calling. Still, I accepted, and at first it was drudgery. Then at one activity a beautiful girl was smitten by the way I served the ice cream. She returned three times, hoping to catch my attention. We fell in love, and she proposed to me just two weeks later. Well, maybe it wasn't quite that fast, and I was the one who proposed, but the truth is this: I shudder to think of missing out on Heidi had I said no to that calling.

Our Participation Is Preparation for Christ's Return

We engage in God's work not because God needs us but because we need God and His mighty blessings. He promises, "For, behold, I will bless all those who labor in my vineyard with a mighty blessing." Let me share three principles that teach how our participation in God's work blesses and helps us prepare to meet the Savior.

First, as we participate, we progress toward "the measure of [our] creation."

We learn this pattern in the account of the Creation. After each day of labor, God acknowledged the progress made by saying, "It was good." He did not say the work was finished nor that it was perfect. But what He did say was that there was progress, and in God's eyes, that is good!

Callings do not determine or validate a person's worth or worthiness. Rather, as we labor with God in whatever way He asks, we grow into

et økende behov for at villige sjeler engasjerer seg i Guds verk. Uselvvisk tjeneste er selve kjernen i Kristus-lignende disippelskap. Men å tjene er sjelden beleilig. Det er derfor jeg beundrer dere paktslojale disipler, våre kjære misjonærer inkludert, som setter til side deres ønsker og utfordringer for å tjene Gud ved å tjene hans barn. Gud "finner behag i å hedre [dere når dere tjener ham] i rettferdighet". Han lover: "Stor skal deres lønn bli, og evig skal deres herlighet være." Når vi sier ja til tjeneste, sier vi ja til Jesus Kristus. Og når vi sier ja til Kristus, sier vi ja til det rikeste liv som er mulig.

Jeg fikk denne lærdommen mens jeg jobbet og studerte til kjemiingeniør på universitetet. Jeg ble bedt om å være aktivitetsplanlegger i en menighet for enslige. Dette var et mareritt av et kall for meg. Likevel takket jeg ja, og til å begynne med var det kjedelig. Så var det en aktivitet der en vakker jente ble betatt av måten jeg serverte iskremen på. Hun kom tilbake tre ganger, i håp om å fange min oppmerksomhet. Vi ble forelsket, og hun fridde til meg bare to uker senere. Vel, kanskje det ikke gikk fullt så fort, og det var jeg som fridde, men sannheten er denne: Jeg grorser ved tanken på å gå glipp av Heidi hvis jeg hadde sagt nei til det kallet.

Vår deltagelse er forberedelse til Kristi gjenkomst

Vi engasjerer oss i Guds verk – ikke fordi Gud trenger oss, men fordi vi trenger Gud og hans mektige velsignelser. Han lover: "For se, jeg vil velsigne alle som arbeider i min vingård med en mektig velsignelse." La meg gi dere tre prinsipper som lærer oss hvordan vår deltagelse i Guds verk velsigner og hjelper oss å forberede oss til å møte Frelseren.

For det første, når vi deltar, går vi fremover mot "[vår] skapelses mål".

Vi lærer dette mønsteret i skapelsesberetningen. Etter hver dag med arbeid anerkjente Gud fremgangen som var gjort ved å si "[det] var godt". Han sa ikke at arbeidet var ferdig og heller ikke at det var fullkomment. Men det han sa var at det var fremgang, og i Guds øyne er det godt!

Et kall fastslår eller validerer ikke en persons verdi eller verdighet. Når vi derimot arbeider sammen med Gud på den måten han ber oss om,

the measure of our own creation.

God rejoices in our progress, and so should we, even when we still have work to do. At times we may lack the strength or the means to serve in a calling. Still, we can engage in the work and protect our testimonies through meaningful ways like prayer and scripture study. Our loving Heavenly Father does not condemn us when we are willing but unable to serve.

Second, serving elevates our homes and churches into holy places where we can practice covenant living.

For example, our covenant to always remember Christ is made individually, but this covenant is lived as we serve others. Callings surround us with opportunities to “bear ... one another’s burdens, and so fulfil the law of Christ.” When we serve because we love God and want to live our covenants, service that seems dutiful and draining becomes joyful and transformative.

Ordinances don’t save us because they fulfill a heavenly checklist. Rather, when we live the covenants connected with these ordinances, we become the kind of person who wants to be in God’s presence. This understanding overcomes hesitations to serve or preferences not to serve. Our preparation to meet Jesus Christ accelerates when we stop asking what God will permit and start asking what God would prefer.

Third, participating in God’s work helps us receive God’s gift of grace and feel His greater love.

We do not receive financial compensation for serving. Instead, scripture teaches that for our “labor [we are] to receive the grace of God, that [we] might wax strong in the Spirit, [have] the knowledge of God, [and] teach with power and authority from God.” That is a very good trade!

Because of God’s grace, our abilities or inabilities are not the principal basis for extending or accepting a calling. God does not expect perfect performance or exceptional talent to participate in His work. If so, Queen Esther would not have saved her nation, Peter would not have led the early Church, and Joseph Smith would not be the Prophet of the Restoration.

As we act in faith to do something beyond our abilities, our weakness is exposed. This is never comfortable, but it is necessary for us to “know that it is by [God’s] grace ... that we have power to do these things.”

We will fall many times as we engage in

vokser vi inn i vår egen skapelses mål.

Gud fryder seg over vår fremgang, og det skulle også vi gjøre, selv når vi fremdeles har arbeid å gjøre. Til tider kan vi mangle styrken eller midlene til å tjene i et kall. Vi kan allikevel engasjere oss i arbeidet og beskytte vårt vitnesbyrd på meningsfylte måter som bønn og skriftstudium. Vår kjærlige himmelske Fader fordømmer oss ikke når vi er villige men ikke i stand til å virke.

For det annet hever tjeneste vårt hjem og våre kirker til hellige steder hvor vi kan praktisere etterlevelse av pakter.

For eksempel inngås vår pakt om alltid å minnes Kristus individuelt, men denne pakten etterleves når vi tjener andre. Kall omgir oss med muligheter til å bære hverandres byrder, og på den måten oppfylle Kristi lov. Når vi yter tjeneste fordi vi elsker Gud og ønsker å etterleve våre pakter, blir tjeneste som vi oppfatter som plikt og utmattende, til noe gledelig og forvandlende.

Ordinanser frelser oss ikke fordi de inngår i en himmelsk sjekkliste. Snarere, når vi etterlever paktene forbundet med disse ordinansene, blir vi den slags person som ønsker å være i Guds nærhet. Denne forståelsen overvinnes nøling med å tjene eller en preferanse om å ikke tjene. Vår forberedelse til å møte Jesus Kristus akselererer når vi slutter å spørre hva Gud vil tillate og begynner å spørre hva Gud foretrekker.

For det tredje hjelper deltagelse i Guds verk oss å motta Guds gave nåde og føle hans større kjærlighet.

Vi mottar ikke økonomisk kompensasjon for å tjene. I stedet lærer Skriftene oss at vi “skulle motta Guds nåde for [vårt] arbeide, så [vi] kunne vokse [oss] sterke i Ånden og ha kunnskap om Gud, [og] undervise med kraft og myndighet fra Gud.” Det er en svært god handel!

På grunn av Guds nåde er ikke våre evner eller manglende evner hovedgrunnlaget for å gi eller ta imot et kall. Gud forventer ikke fullkomne prestasjoner eller eksepsjonelt talent for å delta i hans verk. I så fall ville ikke dronning Ester ha reddet sitt folk, Peter ville ikke ha ledet den tidlige Kirken, og Joseph Smith ville ikke ha vært gjenopprettelsens profet.

Når vi handler i tro for å gjøre noe utover våre evner, kommer vår svakhet til syne. Dette er aldri behagelig, men det er nødvendig at vi “[vet] at det er ved [Guds] nåde ... at vi har kraft til å gjøre disse ting.”

Vi vil falle mange ganger når vi deltar i Guds

God's work. But in our effort, Jesus Christ catches us. He gradually lifts us to experience salvation from failure and fear and from feeling like we will never be enough. When we consecrate our meager but best effort, God magnifies it. When we sacrifice for Jesus Christ, He sanctifies us. This is the transformative power of God's grace. As we serve, we grow in grace until we are prepared to "be lifted up by the Father, to stand before [Jesus Christ]."

Help Others Receive and Rejoice in the Gift of Callings

I do not know all the Savior will ask me when I stand before Him, but perhaps one question will be "Who did you bring with you?" - Callings are sacred gifts from a loving Heavenly Father to help bring others with us to Jesus Christ. So I invite leaders and each of us to more intentionally seek those without callings. Encourage and help them engage in God's work to help them prepare for Christ's return.

John was not active in the Church when his bishop visited and told him that the Lord had a work for him to do. He invited John to quit smoking. Although John had tried many times to stop, this time he felt an unseen power helping him.

Just three weeks later, the stake president visited John. He called him to serve in the bishopric. John was shocked. He told the stake president he had just quit smoking. If this meant he would have to abandon his tradition of attending professional football games on Sunday, well, that was just too much to ask. The stake president's inspired response was simple: "John, I am not asking you; the Lord is."

To which John replied, "Well, if that is the case, I will serve."

John told me that these sacrifices to serve were the spiritual turning points for him and for his family.

I wonder if we have a blind spot, failing to extend callings to individuals who, to our mortal view, appear unlikely or unworthy. Or we may be more concerned with a culture of performance than with the doctrine of progression, neglecting to see how the Savior increases capacity in the unlikely and the unproven by giving them opportunities to serve.

Elder David A. Bednar teaches the impor-

verk. Men i vår innsats, tar Jesus Kristus oss imot. Han løfter oss gradvis til å oppleve frelse fra mislykkethet og frykt og fra å føle at vi aldri vil være nok. Når vi innvier vår beskjedne men beste innsats, foredler Gud den. Når vi ofrer for Jesus Kristus, helliggjør han oss. Dette er den forvandlende kraften i Guds nåde. Når vi tjener, vokser vi i nåde inntil vi er beredt til å "løftes opp ved Faderen for å stå for [Jesus Kristus]".

Hjelp andre å motta og fryde seg over den gave kall er

Jeg vet ikke alt Frelseren vil spørre meg om når jeg står foran ham, men kanskje ett spørsmål vil være: "Hvem har du bragt med deg?" Kall er hellige gaver fra en kjærlig himmelsk Fader til å bidra til å bringe andre med oss til Jesus Kristus. Jeg inviterer derfor ledere og hver enkelt av oss til mer målrettet å søke dem som ikke har kall. Oppmuntre og hjelpe dem å engasjere seg i Guds verk for å hjelpe dem med å forberede seg til Kristi gjenkomst.

John var ikke aktiv i Kirken da biskopen besøkte ham og fortalte ham at Herren hadde et verk han skulle utføre. Han inviterte John til å slutte å røyke. Selv om John hadde prøvd å slutte mange ganger, følte han denne gangen at en usynlig kraft hjalp ham.

Bare tre uker senere, besøkte stavspresidenten John. Han kalte ham til å virke i biskopsrådet. John ble sjokkert. Han fortalte stavspresidenten at han nettopp hadde sluttet å røyke. Hvis dette betydde at han måtte forlate sin tradisjon med å gå på profesjonelle fotballkamper på søndager, vel, det var bare for mye å forlange. Stavspresidentens inspirerte svar var enkelt: "John, jeg spør deg ikke. Det er Herren."

Til hvilket John besvarte med: "Vel, hvis det er tilfelle, vil jeg tjene."

John fortalte meg at disse ofrene for å tjene var de åndelige vendepunktene for ham og for hans familie.

Jeg lurer på om vi har en blindsoner, og unnlater å kalle personer som, etter vårt jordiske syn, virker usannsynlige eller uverdige. Eller vi kan være mer opptatt av en prestasjonskultur enn av læren om fremgang, og forsømme å se hvordan Frelseren øker kapasiteten i de usannsynlige og de uprøvde ved å gi dem anledninger til å tjene.

Eldste David A. Bednar underviser hvor

tance of the scriptural mandate to “let every [woman and] man learn [their] duty, and to act.” Do we do this? When leaders and parents let others learn and act for themselves, they blossom and flourish. While the easier path may be to give faithful members a second calling, the more excellent way is to invite the unlikely to serve and let them learn and grow.

If Christ were physically here, He would visit the sick, teach the Sunday School class, sit with the heartbroken young woman, and bless the children. He can do His own work. But He lives this principle of letting us act and learn, so He sends us in His place.

With participation in God’s work comes “the right, privilege, and responsibility to represent the Lord [Jesus Christ].” When we serve to magnify Christ and not ourselves, our service becomes joyful. When others leave our class, meeting, ministering visit, or activity remembering Christ more than they remember us, the work is energizing.

In earnestly seeking to represent the Savior, we become more like Him. That is the best preparation for the sacred moment when each of us will kneel and confess that Jesus is the Christ, which I witness that He is and that President Russell M. Nelson is His “voice ... unto the ends of the earth” to help us “prepare ... for that which is to come.” In the sacred name of Jesus Christ, amen.

viktig befalingen i Skriftene er om å “la enhver læresin plikt og med all flid virke”. Gjør vi dette? Når ledere og foreldre lar andre lære og handle på egenhånd, blomstrer og florerer de. Selv om det kan være lettere å gi trofaste medlemmer et kall nummer to, er den enda bedre måten å invitere de usannsynlige til å tjene, og la dem lære og vokse.

Hvis Kristus var her fysisk, ville han besøke de syke, undervise Søndagsskole-klassen, sitte sammen med den sønderknuste unge kvinnen og velsigne barna. Han kan utføre sitt eget verk. Men han etterlever dette prinsippet om å la oss handle og lære, så han sender oss i sitt sted.

Med deltagelse i Guds verk følger “rettigheten, privilegiet og ansvaret for å representere Herren [Jesus Kristus]”. Når vi tjener for å opphøye Kristus og ikke oss selv, blir vår tjeneste gledesfylt. Når andre går fra vår klasse, vårt møte, vår omsorgstjeneste eller aktivitet og minnes Kristus mer enn de husker oss, er verket energigivende.

Når vi oppriktig prøver å representere Frelseren, blir vi mer lik ham. Det er den beste forberedelsen til det hellige øyeblikk da hver enkelt av oss skal knele og bekjenne at Jesus er Kristus, som jeg vitner om at han er, og at president Russell M. Nelson er hans “røst til jordens ender” for å hjelpe oss å “bered[e oss] ... til det som skal komme, for Herren er nær.” I Jesu Kristi hellige navn. Amen.